

Reviderat kärnsäkerhetsdirektiv

2013/14:FPM3

Miljödepartementet

2013-09-24

Dokumentbeteckning

KOM (2013) 343

Utkast till förslag till rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 2009/71/Euratom om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar Utkast framlagt i enlighet med artikel 31 i Euratomfördraget för yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén

Sammanfattning

Förslaget som kommissionen lagt fram innebär en revidering av det nuvarande direktivet från 2009 om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar. Kommissionen avser att dels förbättra överensstämmelsen till kärnsäkerhetskonventionen krav samt att omhänderta erfarenheter från kärnkraftsolyckan i Fukushima i Japan 2011.

Regeringen välkomnar generellt kommissionens ambition att öka överensstämmelsen mellan kärnsäkerhetsdirektivet och kärnsäkerhetskonventionen och att omhänderta de erfarenheter som dragits hittills av olyckan i Fukushima men anser att det finns områden som behöver förbättras och att det i vissa fall finns delar som inte lämpar sig för att behandlas i ett direktiv.

1 Förslaget

1.1 Ärendets bakgrund

Frågan om Europeiska Atomenergigemenskapens (gemenskapen) befogenheter på kärnsäkerhetens område var länge en stridsfråga mellan rådet och kommissionen. Rådet accepterade dock en anslutning av gemenskapen till kärnsäkerhetskonventionen genom ett rådsbeslut 1998 men med en begränsning till strålskyddsaspekterna av konventionen. Då kommissionen

inte ville acceptera en sådan begränsning vände man sig till EU-domstolen. I en dom den 10 december 2002 från EU-domstolen, fastslogs att gemenskapen har en kompetens även gällande kärnsäkerhet men att denna dock inte var obegränsad (mål C-29/99).

Inför den stora utvidgningen av EU 2004 och 2006 valde EU att ta med kärnsäkerhetsfrågan i förhandlingarna. Europeiska rådet antog ståndpunkten att "målet om en hög nivå av kärnsäkerhet ska beaktas i utvidgningsprocessen". Därmed markerade EU att kraven på kärnkraften inom gemenskapen går längre än kärnsäkerhetskonventionen och angav därmed en Europeisk "nivå" för kärnsäkerheten såsom t.ex. att en kärnkraftsreaktor utan inneslutningsfunktion inte är acceptabel. Detta medförde stora investeringar i kandidatländerna samt stängningsåtaganden för de reaktorer som inte bedömdes kunna uppgraderas till en sådan nivå i anslutningsfördragen. Detta resulterade i stängning av totalt åtta kärnkraftsreaktorer.

Efter EU-domstolens dom lade kommissionen våren 2003 fram ett paket av förslag till rådet kallat "*nuclear package*". Detta paket innehöll två direktivförslag, ett om kärnsäkerhet och ett om hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall, samt ett förhandlingsmandat om handel med kärnbränsle med Ryssland. Rådet avvisade kommissionens båda direktivförslag sommaren 2004 med motiveringen att förslaget hade brister och att förslaget inte skulle stärka säkerhetsarbetet inom gemenskapen på det sätt som vore önskvärt.

Europeiska rådet antog i sina slutsatser i mars 2007 en rekommendation till kommissionen att upprätta en högnivågrupp för kärnsäkerhet och avfallshantering.

Kommissionen beslutade i juli 2007 att upprätta en sådan högnivågrupp för kärnsäkerhet och hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall. Gruppen har antagit namnet *European Nuclear Regulators Group (ENSREG)*. Gruppen består av myndighetscheferna för medlemsstaternas tillsynsmyndigheter på området och arbetar bl.a. med att ta fram en samsyn kring reglering av kärnsäkerhet och hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall på EU-nivå.

I november 2008 återkom kommissionen med ett nytt direktivförslag om kärnsäkerhet, se faktapromemoria 2008/09:FPM76. Direktivet antogs efter omfattande omarbetning och förhandling av rådet i juni 2009. Det nu gällande direktivet innehåller grundläggande krav på medlemsstaterna om ansvarsförhållanden, lagstiftning, oberoende tillsynsmyndigheter och transparens.

Som en följd av olyckan i Fukushima i Japan antog Europeiska rådet i sina slutsatser i mars 2011 en rekommendation till kommissionen att se över lagstiftningen på kärnsäkerhetsområdet och föreslå de ändringar som man anser vara nödvändiga.

1.2 Förslagets innehåll

Förslaget som kommissionen lagt fram innebär en revidering av det nuvarande direktivet 2009/71/Euratom av den 25 juni 2009 om upprättande av ett gemenskapsramverk för kärnsäkerhet vid kärntekniska anläggningar. Direktivet kan betraktas dels som en harmonisering av medlemsstaternas genomförande av kärnsäkerhetskonventionen och dels ett försök till att formulera en Europeisk ”nivå” för kärnsäkerhet.

Revideringen av direktivet syftar dels till att göra direktivet mer i överensstämmelse med konventionen (då avvikelser finns på ett antal punkter) och dels till att stärka kärnsäkerheten i Europa genom att omhänderta slutsatser från olyckan i Fukushima så att risken för olyckor avsevärt minskas och att skyddet för människor och miljö förbättras. De slutsatser som avses är bl.a. de som antogs vid kärnsäkerhetskonventionens extraordinära möte i augusti 2012.

De förslag som handlar om bättre överensstämmelse med kärnsäkerhetskonventionen är bl.a. att medlemsstaternas ramverk ska innehålla nationella *säkerhetsarrangemang* (konventionen talar dock om nationella *säkerhetskrav*). Vidare föreslås att ramverket ska innehålla mer specifika delar såsom platsval, konstruktion, drift, olycksberedskap och avveckling.

De förslag som handlar om att omhänderta slutsatser från olyckan i Fukushima är bl.a. de som hanterar stärkandet av myndighetens oberoende, att säkerhetskraven ska utformas så att risken för olyckor minskas och att om en olycka ändå sker, att sådana system ska finnas så att inga betydande utsläpp ska kunna ske.

Detta ska göras genom att ett europeiskt gemensamt säkerhetsmål införs för alla nya kärntekniska anläggningar och att detta mål, i den utsträckning det är rimligt möjligt, även ska tillämpas för anläggningar som redan är i drift. Säkerhetsmålet innebär i korthet att anläggningar ska byggas så att man i praktiken eliminerar tänkbara olycksscenarier som kan leda till tidiga eller stora utsläpp av radioaktiva ämnen. För olyckor som ändå inträffar ska det finnas förberedda tekniska system som möjliggör att endast begränsade skyddsåtgärder ska behöva vidtas och att det finns tid att vidta sådana skyddsåtgärder. I Sverige drogs denna slutsats redan med anledning av olyckan i Harrisburg (TMI) 1979, och krav infördes på filtrerad tryckavlastning av reaktorernas reaktorinneslutningar. Därmed finns haverifilter installerade vid alla kärnkraftverk i Sverige sedan 1980-talet.

För att uppnå detta säkerhetsmål ska nationell lagstiftning ställa krav på de kärntekniska anläggningarnas lokalisering, design, konstruktion, drift, samt ledning, organisation och koordinering av beredskap vid anläggningen, inkluderande kontakter med myndigheter och avtal med andra länder m.fl.

Detta ligger i linje med kraven i konventionen även om konventionen inte anger hur dessa krav ska vara utformade.

2013/14:FPM3

Det befintliga direktivet innehåller krav på att medlemsstaterna minst vart tionde år ska bjuda in till en granskning av det nationella ramverket. Sverige genomförde en sådan 2012 men var redan planerad innan direktivet hade antagits. Det nya förslaget vill utvidga detta granskningssystem till att mer likna de ”stresstester” som genomfördes i EU efter Fukushimaolyckan. Enligt förslaget ska dessa genomföras minst vart sjätte år genom tematiska granskningar och därefter tillsammans utföra en gemensam utvärdering av resultaten. Slutsatser från utvärderingen ska omformas till förslag på konkreta tekniska rekommendationer och riktlinjer till medlemsländerna som dessa därefter ska införa. Om kommissionen identifierar större avvikelser från, eller förseningar i, implementeringen av rekommendationerna i ett medlemsland ska kommissionen, med stöd av andra medlemsländers myndighetsexpertis, utföra en verifierande granskning i det aktuella medlemslandet och ge förslag på korrigerande åtgärder.

Förslaget till direktiv innebär också att en specifik säkerhetsbedömning av äldre reaktorer ska genomföras, för vilka en förlängd eller utsträckt drifttid föreslås. Vidare innebär förslaget att kärnenergiberedskap vid de kärntekniska anläggningarna förstärks genom krav på obligatoriska beredskapscentra, skyddade mot översvämning och jordbävning, samt strikta riktlinjer för hur olyckor ska hanteras.

Förslaget till nytt direktiv innebär även att i det fall en olycka eller händelse leder till tidiga eller stora utsläpp som kräver beredskapsåtgärder för att skydda allmänheten, ska det medlemsland där olyckan inträffade arrangera en internationell granskning i vilken kommissionen ska kunna delta.

Det nya direktivförslaget har också krav på ökad öppenhet och transparens i hanteringen av kärnsäkerhetsfrågor hos såväl tillståndshavare som myndigheter. Vidare ska medlemsländerna se till att allmänheten, i överensstämmelse med gemenskapens eller nationell lagstiftning, ska ges möjlighet att delta i tillståndgivningsprocessen för kärntekniska anläggningar.

I förslaget till direktiv föreslås även en långtgående skärpt reglering av de nationella säkerhetsmyndigheternas oberoende och resurstilldelning. Detta innebär tydligare skrivningar om att säkerhetsmyndighetens oberoende i beslutsfattande inte får underordnas politiska, ekonomiska eller sociala intressen. Vidare föreslås att myndigheterna ska ha sin egen budgetallokering m.m.

1.3 Gällande svenska regler och förslagets effekt på dessa

Direktivförslaget avser frågor som regleras i flera lagar och förordningar:

- budgetlagen (2011:203)

- anslagsförordningen (2011:223)
- lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet
- förordningen (1984:14) om kärnteknisk verksamhet
- lagen (2003:778) mot skydd av olyckor
- förordningen (2003:779) mot skydd av olyckor
- förordningen (2008:452) med instruktion för Strålsäkerhetsmyndigheten
- förordningen (2008:463) om vissa avgifter till Strålsäkerhetsmyndigheten.
- Strålsäkerhetsmyndighetens föreskrifter och allmänna råd (SSMFS 2008:1) om säkerhet i kärntekniska anläggningar och (SSMFS 2008:15) om beredskap vid vissa kärntekniska anläggningar.

Direktivet föreskriver nationella åtgärder på områden som i Sverige regleras i ett antal lagar och förordningar samt myndighetsföreskrifter.

Bestämmelser om finansiering av myndigheter ges bl.a. i budgetlagen (2011:203) och anslagsförordningen (2011:223). I förordningen (2008:463) återfinns bestämmelser om avgifter till Strålsäkerhetsmyndigheten.

Lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet (kärntekniklagen) omfattar de kärntekniska verksamheter och anläggningar som direktivet omfattar. I kärntekniklagen finns grundläggande bestämmelser om säkerhet vid kärntekniska anläggningar, fördelning av säkerhetsansvaret, tillståndsplikt, förbud att bedriva kärnteknisk verksamhet utan tillstånd, återkallelse av tillstånd, tillståndsvillkor, tillsyn och sanktioner. Kärntekniklagen innehåller också bestämmelser om offentlig insyn i tillståndshavarnas verksamhet.

Förordningen (1984:14) om kärnteknisk verksamhet (kärnteknikförordningen) ger Strålsäkerhetsmyndigheten befogenheter att hantera vissa tillståndsärenden, meddela föreskrifter om åtgärder som krävs för att upprätthålla säkerheten vid kärnteknisk verksamhet samt för att prova, kontrollera och besiktiga kärntekniska anläggningar och anordningar. Förordningen ger också SSM behörighet att utöva tillsyn över efterlevnaden av kärntekniklagen och av villkor och föreskrifter som har beslutats med stöd av lagen. Den viktigaste myndighetsföreskriften som reglerar säkerhet i kärntekniska anläggningar är SSM:s föreskrifter SSMFS 2008:1, senast uppdaterad 2011:3.

Lagen (2003:778) mot skydd av olyckor reglerar den beredskap som ska finnas i kärnkraftslänen och runt de kärntekniska anläggningarna. Lagen kräver att skyddsåtgärder och beredskap ska ordnas av ägaren av en anläggning som bedriver en verksamhet som kan ge upphov till olyckor. Lagen ger vidare en övergripande ansvars- och rollfördelning och anvisningar om hur räddningstjänst ska organiseras och drivas. Enligt lagen är länsstyrelsen ansvarig för räddningsåtgärder i de fall som allmänheten

måste skyddas från utsläpp med radioaktiva ämnen från en kärnteknisk anläggning. Förordningen (2003:779) mot skydd av olyckor ger bl.a. mer specifika anvisningar angående skyldigheter, information till allmänheten, ansvar för planering och införande av åtgärder för beredskap utanför de kärntekniska anläggningarna. Länsstyrelserna i län med kärnkraft är skyldiga att upprätta en planering för radiologiska olyckor och skyddsåtgärder som ska kunna vidtas. Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) är ansvarig för övergripande samordning och kontroll av beredskapsåtgärder.

SSM har i föreskrifterna SSMFS 2008:1 och SSMFS 2008:15 reglerat beredskapsåtgärder vid de kärntekniska anläggningarna angående klassificering av inträffade händelser, larm, riskbedömningar, information och övningar samt mer tekniska delar som skyddsrum, alternativa kontrollrum, mätsystem, användning av jodtabletter m.fl.

Regeringens preliminära bedömning är att de krav som ställs i direktivet till stor del redan uppfylls av svenska regelverk. En osäkerhet finns dock gällande de i direktivet föreslagna förändringarna av den nationella säkerhetsmyndighetens oberoende och finansiering. Dessa krav kan, om de accepteras av rådet, komma att leda till behov av ändringar i gällande finansieringslagstiftning m.m. Det nya förslaget till förstärkt beredskapsplanering kan leda till ändringar i såväl beredskapslagstiftning som SSM:s föreskrifter även om förslagen endast berör beredskapsåtgärder vid anläggningarna (inte den yttre beredskapen). Förslaget till gemensamt säkerhetsmål och återkommande gemensamma säkerhetsgranskningar kommer att leda till ändringar av kärnteknikförordningen eller instruktionen till myndigheten. Förslagen om ökad transparens och öppenhet kan förmodligen ske genom ändringar i instruktionen till SSM och i SSM:s föreskrifter. Sammanfattningsvis gäller att ändringar i nämnda lagar, förordningar och myndighetsföreskrifter kommer att behöva göras men omfattningen till stor del kommer att bero på det slutliga förslagets innehåll och detaljeringsgrad.

1.4 Budgetära konsekvenser / Konsekvensanalys

Enligt kommissionen påverkas inte EU-budgeten. Vad gäller den svenska nationella budgeten förväntas den inte heller att påverkas då de krav som finns i direktivförslaget i stort redan uppfylls av Sverige. De eventuella ökade kostnader som i övrigt uppstår till följd av förslaget ska finansieras i linje med de principer om neutralitet för statsbudgeten som slås fast i proposition (1994/95:40) om budgeteffekter av Sveriges medlemskap i Europeiska unionen m.m.

2.1 Preliminär svensk stånpunkt

Då kärnsäkerhetsdirektivet delvis kan betraktas som en harmonisering av genomförandet av kärnsäkerhetskonventionen inom Euratomgemenskapen och att det pågår ett arbete med en uppdatering av kärnsäkerhetskonventionen, anser regeringen att kommissionen borde ha inväntat resultatet av detta arbete innan man lägger fram ett förslag till revidering av direktivet. Medlemsstaterna ska dessutom för första gången återskärpta till kommissionen enligt det nu gällande direktivet under 2014 varför det hade funnits ett värde i att invänta denna återskärpning innan direktivet reviderades. Kommissionen har ändå valt att presentera detta initiativ redan nu och regeringen kommer att analysera och värdera direktivet på dess egna meriter.

Regeringen välkomnar generellt kommissionens ambition att stärka direktivet genom att öka dess överensstämmelse med kärnsäkerhetskonventionen. Regeringen anser att detta även i vissa avseenden bör göras ännu tydligare. Vidare välkomnar regeringen kommissionens ambition att omhänderta de erfarenheter som dragits från olyckan i Fukushima.

Regeringen anser att de nya mer detaljerade kraven i förslaget i princip är sådana som ett land med kärnkraftsprogram normalt ska ha på plats, men regeringen behöver dock analysera dessa förslag ytterligare för dess eventuella påverkan på kompetensfördelningen mellan medlemsstaterna och gemenskapen. Regeringens preliminära bedömning är att de krav som ställs i direktivet till stor del redan uppfylls av svenska regelverk. Det är angeläget att direktivet utformas så att det inte medför en i relation till säkerhetsnyttan omotiverad ökning av den administrativa och ekonomiska bördan.

När det gäller kommissionens nya striktare krav på säkerhetsmyndighetens oberoende anser regeringen att oberoende myndighetsutövning är en grundförutsättning för att säkerställa tillsynen mot anläggningar men behöver analysera förslaget vidare i detalj och regeringens utgångspunkt är att eventuella nya krav ska utformas på ett sätt som inte strider mot den svenska modellen för hur myndigheter finansieras och styrs och som inte leder till behov av ändringar i gällande svensk finansieringslagstiftning

Den del av förslaget som regeringen ser som mest problematisk är den av kommissionen föreslagna överstatliga granskningsverksamheten. Dels anser regeringen att ett sådant överstatligt system inte kan föreskrivas i ett direktiv utan i sådant fall bör göras i en förordning. Vidare kan det nationella ansvaret för säkerheten undermineras av ett sådant system. Regeringen anser dessutom att det är olämpligt att ge kommissionen en roll i detta system vilket också skulle strida mot andra delar av direktivet då direktivet förbjuder organ som är involverade i främjandet av energiproduktion att påverka tillsynsmyndigheterna (DG Energi är också ansvarig för frågor gällande

2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Vid de första mötena i rådsarbetsgruppen för atomfrågor har flera medlemsstater framfört allmänna synpunkter. Många har påpekat att kommissionen kommer för med sitt förslag på för tidigt stadium och borde ha inväntat både diskussionerna under kärnsäkerhetskonventionen samt den första rapporteringen under direktivet. Många medlemsstater har dock välkomnat kommissionens ambition av att stärka ambitionerna gällande överensstämmelsen till konventionen och slutsatser som dragits av olyckan i Fukushima. Andra medlemsstater har dock framfört att man väntat sig mer av kommissionen. De flesta medlemsstater som lämnat synpunkter är dock mycket skeptiska till det överstatliga granskningssystemet.

2.3 Institutionernas ståndpunkter

Kommissionen har precis översänt förslaget till den Europeiska Sociala och Ekonomiska Kommittén. Dess yttrande väntas inte förrän i september. Europaparlamentet kommer först efter att den Europeiska Sociala och Ekonomiska Kommittén yttrat sig att få förslaget från kommissionen.

Europaparlamentet har däremot i andra sammanhang uttalat sig i kärnsäkerhetsfrågor. I resolutionen *"2001 Resolution on energy infrastructure priorities for 2020 and beyond"* menar parlamentet att framtida initiativ till gemensam lagstiftning för kärnsäkerhet är väsentligt för att förbättra kärnsäkerheten i Europa. Mera nyligen har parlamentet i resolutionen *"2013 Resolution on Stress tests"* uttalat att en revision av det existerande kärnsäkerhetsdirektivet ska vara ambitiös och innehålla förbättringar avseende säkerhetsprocedurer och ramverk. Speciellt ska detta ske genom etablering av bindande standarder som återspeglar *"state-of-the-art"* inom EU avseende teknik, säker drift samt myndighetsarbete och säkerhetsgranskning. Parlamentet vill också förstärka såväl myndighetens resurser som oberoende, öppenhet och transparens samt stärka tillsyn och användning av internationella granskningar (*"peer reviews"*).

Den Europeiska Sociala och Ekonomiska Kommittén uttryckte i *"the 2012 Opinion on the Commission Communication on a Final Stress Test Report"* sitt stöd för kommissionens intention att utföra en ambitiös revidering av kärnsäkerhetsdirektivet från år 2009.

2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Förslaget har inte remitterats.

3.1 Rättslig grund och beslutsförfarande

Kommissionen har i sitt förslag refererat till Euratomfördraget och i synnerhet artiklarna 31 och 32 som rättslig grund för sitt förslag. Enligt fördraget ska gemenskapen fastställa grundläggande normer för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning. Efter att ha hört Europaparlamentet ska rådet genom beslut med kvalificerad majoritet fastställa de grundläggande normerna. Euratomfördraget tillämpar således inte det s.k. ordinarie lagstiftningsförfarandet som föreskrivs av Lissabonfördraget.

3.2 Subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen

Kommissionen anser att förslaget ytterligare stärker rollen och oberoendet hos de nationella, kompetenta säkerhetsmyndigheterna och att det är klart att endast myndigheter med nödvändig styrka och oberoende kan ha tillsyn över säker drift vid de europeiska kärntekniska anläggningarna. Nära samarbete och utbyte av information mellan myndigheter, med hänsyn taget till möjliga effekter över landsgränser till följd av en olycka, uppmuntras. Regeringen anser att ambitionen med att stärka den oberoende rollen hos de nationella säkerhetsmyndigheterna är önskvärd. Som framgår av denna promemoria anser regeringen däremot att vissa förslag riskerar att motverka detta syfte

Givet de omfattande konsekvenser som en kärnenergiolycka kan komma att få, och speciellt med beaktande av allmänhetens intresse för information under sådana omständigheter, är ett brett, EU-övergripande, positivt förhållningssätt till öppenhet och transparens av största vikt. Därför förstärks direktivet avseende detta. Regeringen delar denna syn.

Kommissionen anser inte att det nuvarande förslaget går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå syftet. Genom att ta hänsyn till de olika medlemsländernas situation uppnås ett flexibelt och proportionerligt förhållningssätt avseende graden av tillämplighet.

Kraven i förslaget har en s.k. gradvis ansats (*graded approach*) vilket innebär att tillämpligheten och vidden av direktivförslagets krav varierar beroende på typ av anläggning. Medlemsländerna ska därför, när de implementerar dessa krav, tillämpa ett proportionerligt tillvägagångssätt som tar hänsyn till riskerna med den specifika typen av anläggningen och den verksamhet som bedrivs där. Detta innebär i praktiken t.ex. att en medlemsstat som inte har några kärnkraftverk men kanske någon forskningsreaktor inte behöver samma omfattande nationellt ramverk som en medlemsstat med kärnkraftverk. Regeringen anser därmed att förslaget tar hänsyn till nationella förhållanden på ett rimligt sätt.

Kravet att tillhandahålla förklarande dokument kan bidra med en extra börda till myndigheterna i medlemsländerna. Denna kan dock inte anses vara

oproportionerlig med tanke på frågans komplexitet och syftet med att förstärka direktivet. Det är vidare viktigt för kommissionen att verifiera att direktivet implementerats på ett korrekt sätt i de nationella regelverken. Det bör också, enligt kommissionen, nämnas att flera medlemsländer redan redovisat implementeringen av den redan existerande lagstiftningen enligt Euratom avseende kärnsäkerhet och avfallssäkerhet. Regeringen anser att kraven på återrapportering är rimlig samt att den i stor utsträckning koordineras med annan liknande redovisning.

4 Övrigt

4.1 Fortsatt behandling av ärendet

Direktivet presenterades i rådsarbetsgruppen för atomfrågor (WPAQ) för första gången den 25 juni 2013. WPAQ ligger under *Allmänna rådet* (GAC). Europaparlamentets yttrande väntas komma under våren 2014. Mycket talar för att kommissionen kommer arbeta hårt för att direktivet ska komma att antas före sommaren 2014.

4.2 Fackuttryck/termer

ENSREG – *European Nuclear Safety Regulators Group* är en rådgivande kommitté till kommissionen som bildades år 2007 efter ett beslut av Kommissionen. Den består av cheferna för de nationella kärnsäkerhetsmyndigheterna från medlemsstaterna samt representanter från kommissionen.